

LESI ZOLTÁN

Hídfő

Kikapcsolom a telefont, mert nem bírok
elviselni még egy hangot. Ha téged is annyit
simogatnálak, mint a kijelzőt, elkopnál,
és nem nyafogás jönne belőled, amitől szörnyen
fáj a fejem. A rossz csak gyógyszer arra,
amit nem tudok magamban meggyógyítani.
Ördögöt idézek, mint gyerek az anyját.
Rontson meg még egyszer, nem kell a hátamra
biztosító köté. Egyik lábam már protézis,
a másik egy tökéletes napon átkel a folyón.
A híd egy forradalom kiindulópontja,
olyan ígéreté, amely soha nem hagy el.
Ez egy éjszaka, amikor elmegy a térerő,
és a száguldó vonat elől túl késő félreállni.

Halványkék

Páncélos lovagok jönnek,
mészárszékké változtatják
a várost. Kocsi indul este
egy másik országba, felrakjuk
rá az összes cuccot. Költöztetjük
mindazt, amivel eddig együtt éltünk.
Egy gyerek húzza így madzagra
kötött vonatát. Később értjük
meg, az otthoni gyűjtemény
a határon túl semmit sem ér.
Néhány óra út és a kastélydomb
már megnyugtató távolban,
mint a halottak, homálytól letakarva.

Nem jön utánunk senki, elnyel
egy másik lakótelep, betongőz
és a játékgép hangja, egy kád
víz langyos nosztalgája, ettől
otthonos itt. A nyelv nem ragad
ránk, mint egy jól nevelt bonsai
burokban élünk, a haza levelekből
kap jelen időt. Talán megvan
még a ház, a halványkék, középkorra
nyíló ablakok. Mióta eljöttünk
minden elveszett, a lovagok ugyan
megszelídülve beköltöztek a házakba,
de a vérfürdő emléke megfertőzte
az addig nyitott szíveket.

